

Arrest

nr. 183 206 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Foum Zguid op 5 maart 1988.

Op 21 december 2010 werd aan verzoekster een visum gezinshereniging geweigerd.

Verzoekster diende op 21 december 2012 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn.

De gemachtigde nam op 14 juni 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep tot nietigverklaring bij arrest nr. 122.972 van 24 april 2014 verwierp.

Verzoekster diende op 5 maart 2014 opnieuw een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn.

De gemachtigde nam op 2 september 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep tot nietigverklaring bij arrest nr. 149.574 van 13 juli 2015 verwierp.

Verzoekster diende op 30 november 2015 nogmaals een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn.

De gemachtigde nam op 26 mei 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, welke luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2015 werd ingediend door:

Naam : B.

Voornaam : A.

Nationaliteit : Marokko

Geboortedatum: 05.03.1988

Geboorteplaats: Fom Zguid

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 08.12.2015 opgemaakt in Casablanca – het Nationaal Agentschap van het Kadaster en een attest op naam van betrokkene afgeleverd door het Sociaal Huis van Houthalen-Helchteren dd. 29.10.2015. Daarnaast legt betrokkene ook attesten voor geen belastingen te betalen, alsook geen gemeentetaksen afgeleverd door de inspecteur der belastingen in Casablanca. Deze bewijzen kunnen niet als voldoende worden beschouwd. De attesten van onvermogen voor zowel niet-eigendom van onroerend goed als van geen belasting en gemeentetaksen te betalen werden immers afgeleverd op basis van een verklaring op eer. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Er worden ook verschillende geldtransacties voorgelegd van vermoedelijk de andere kinderen van de referentiepersoon aan de referentiepersoon. Bij de voorgaande aanvragen werden ook

nog bewijzen toegevoegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk geld overmaakte aan betrokkene in het land van origine. Uit de voorgaande documenten is echter helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende, toen zij nog in Marokko verbleef, waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd een attest van het OCMW te Houthalen-Helchteren dd. 04.11.2015 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor het jaar 2015 een leefloon heeft ontvangen, alsook een aantal bewijzen van overschrijvingen aan de referentiepersoon (vermoedelijk door de andere kinderen). Echter, aangezien het leefloon sociale bijstand is, kan geen van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen in overweging worden genomen. Gezien de referentiepersoon en zijn echtgenote zelf ten laste zijn van de sociale bijstand, kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan de middelenvereiste overeenkomstig art 40ter is voldaan. Het ontvangen van occasionele bijdragen van familieleden door de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan het ontvangen van die sociale bijstand, vandaar dat ook die bedragen niet in rekening kunnen worden gebracht. Voor zover betrokkene immers heden wel degelijk eveneens van het inkomen van haar ouders zou leven, is zij ten laste van de sociale bijstand, wat net dient vermeden te worden. Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 41ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Verzoekster is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat zij niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. Zij meent dat alle relevante bewijzen in aanmerking dienen te worden genomen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn. Zij verwijst naar de documenten die zij heeft neergelegd en betoogt dat zij nooit werkzaam is geweest in haar land van herkomst en evenmin uitkeringsgerechtigd was. Ze vervolgt dat zij ingevolge haar precare financiële situatie nooit een eigendom heeft kunnen aankopen en inwoonde bij haar familie. Tot slot stelt ze dat voornamelijk financiële steun ontving van de referentiepersoon bij handgift. Ze meent dan ook dat ze alle mogelijke documenten heeft verzameld om haar onvermogen in haar land van herkomst aan te tonen. Wat betreft de bestaansmiddelenvereiste meent verzoekster dat op verweerder de verplichting rust om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen zij en de referentiepersoon nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Ze stelt dat het bedrag bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is. Verzoekster is van oordeel dat verweerder in casu een behoeftenanalyse had moeten maken. Door zulks niet te doen is verzoekster van oordeel dat verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, 3°, en artikel 40ter van de vreemdelingenwet, alsook naar artikel 52, § 4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tenslotte wordt ook verwezen naar artikel 7, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon zelf, minstens gedeeltelijk, leeft van sociale bijstand.

3.1.5. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan kritiek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert in wezen schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.1.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, waar de bestreden beslissing immers op is gesteund. Voornoemde artikelen luiden als volgt:

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.1.8. Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

3.1.9. Uit voormelde bepalingen blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken en dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing wat volgt:

“Ter staving (...) werd een attest van het OCMW te Houthalen-Helchteren dd. 04.11.2015 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor het jaar 2015 een leefloon heeft ontvangen, alsook een aantal bewijzen van overschrijvingen aan de referentiepersoon (vermoedelijk door de andere kinderen). Echter, aangezien het leefloon sociale bijstand is, kan geen van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen in overweging worden genomen. Gezien de referentiepersoon en zijn echtgenote zelf ten laste zijn van de sociale bijstand, kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan de middelenvereiste overeenkomstig art 40ter is voldaan. Het ontvangen van occasionele bijdragen van familieleden door de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan het ontvangen van die sociale bijstand, vandaar dat ook die bedragen niet in rekening kunnen worden gebracht.”

In haar verzoekschrift gaat verzoekster geheel niet in op dit determinerend motief, zodat ze er ook geen afbreuk aan doet. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen en zodoende dient de Raad ook niet verder in te gaan op de kritiek van verzoekster tegen het eerste motief.

3.1.10. In zoverre verzoekster stelt dat er in casu een behoeftenanalyse diende te gebeuren conform artikel 42, § 1 van de vreemdelingenzaak, kan ze niet worden gevolgd.

3.1.11. De behoeftanalyse die conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen dient te worden uitgevoerd en waar verzoekster voor pleit in haar inleidend verzoekschrift, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Een dergelijke behoeftenanalyse dient slechts plaats te vinden voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen. In casu beschikt de referentiepersoon enkel over een leefloon en zoals aangegeven in de bestreden beslissing worden dergelijke inkomsten uitgesloten (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Met haar betoog maakt verzoekster de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

3.3.12. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan evenmin worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing van 26 mei 2016 blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster betwist dit overigens niet. Deze stukken worden allemaal vermeld en besproken in de bestreden beslissing en de gemachtigde geeft diens beoordeling daarvan weer. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er bij het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding of van een foutieve kwalificatie van deze feiten.

3.3.13. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 41ter van de vreemdelingenwet tenslotte, merkt de Raad op dat voormeld artikel geen uitstaans heeft met de in casu bestreden beslissing. Artikel 41ter van de vreemdelingenwet stipuleert immers bepalingen aangaande de beëindiging van een verkregen verblijfsrecht, hetgeen in casu geenszins van toepassing is.

Het enig middel is niet ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU